

De foretagne ændringer får også virkning for præmieindskud, som er foretaget efter den hidtil gældende lov.

Ved fremsættelsen af forslaget til den heromhandlede lov anførte *finansministeren* bl. a.:

„Der har været en sådan interesse for opsparingsloven, at en forlængelse må falde naturligt.

Lovforslaget indeholder den nye bestemmelse, at indskyderne efter indskudsårenes udløb frit kan hæve indskuddene på præmiekontiene.

De erfaringer, man fra administrationen og pengeinstitutterne har indhøstet siden lovens vedtagelse, viser, at opsparingslysten vil blive yderligere stimuleret, såfremt man ophæver den binding af de præmieberettigede indskud på tre år, som er pligtmæssig efter den gældende lov. Det er dog fortsat en betingelse for præmiering, at de opsparede beløb indestår i vedkommende pengeinstitut i tre år efter indskudsårets udløb.

I forbindelse med denne ændring foreslås det, at den gældende bestemmelse om, at præmieindskudskonti er unddraget fra kreditorforfølgning, ophæves. Når indskyderen frit kan hæve pengene, må hans kreditorer også have adgang til at søge sig fyldestgjort i de opsparede beløb, uden at de som nu skal være tvunget til at erklære indskyderen konkurs.“

Ved I. behandling støttede ordførerne for de fire største partier lovforslaget, selvom flere af dem ikke på alle punkter fandt det tilfredsstillende, mens kommunisternes og retsforbundets ordførere var mere kritisk indstillet overfor lovforslaget.

*Poul Møller* (KF) fandt det tvivlsomt, om de gældende begrænsninger med hensyn til, hvor meget der måtte indskydes på præmieindskudskonto, og hvor stor en skattepligtig indtægt den pågældende måtte have, var hensigtsmæssige, ligesom han berørte flere andre spørgsmål, der burde overvejes nærmere i et udvalg.

*Alfred Jensen* (DK) fandt det lidet rimeligt og lidet hensigtsmæssigt, at en gruppe medborgere, som er relativt godt stillet, får en opsparingspræmie, der må betales af andre medborgere, som kan være stillet langt ugunstigere. Det var langt bedre at fremme opsparingen ved at gøre pengene værdifaste og at ændre den sociale lovgivning. På den måde kunne man hjælpe langt flere.

*Oluf Pedersen* (DR) gik stærkt imod lovforslaget, som ville koste staten mange penge og efter hans opfattelse ikke føre til den tilsigtede forøgelse af opsparingen. Han foreslog efter forhandlingens afslutning at nægte lovforslaget overgang til anden behandling. Ved afstemningen herom vedtoges det med 100 stemmer mod 12 (DK og DR) at lade sagen overgå til anden behandling.

Det udvalg, hvortil lovforslaget henvistes, blev ikke færdig med